

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 5CoPr/2/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112228837  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112228837.1

## Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky: PhDr. Q. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, E., proti odporcom: 1/ Mesto Trenčín, so sídlom Mierové námestie č. 2, Trenčín, IČO: 00 312 037, 2/ Sociálne služby mesta Trenčín, m.r.o., so sídlom Piaristická 42, Trenčín, IČO: 36 124 702, obaja zastúpený: GARANT PARTNER legal s.r.o., so sídlom Koceľova 9, Bratislava, IČO: 36 856 380, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 12Cpr/13/2012 - 91 zo dňa 13. mája 2013, jednohlasne, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie**.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 5.6.2012, daná odporcom 2/ navrhovateľke, ktorá ju prevzala dňa 22.06.2012, je neplatná. Návrh v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 19.07.2012, danej odporcom 1/ navrhovateľke, ktorá jej bola doručená dňa 03.08.2012, zamietol a v časti o povinnosti odporcu 2/ zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy v sume v akej výške bude súdom ustálená od 02.07.2012 do umožnenia výkonu práce vylúčil na samostatné konanie. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. konštatujúc, že účastníci nemajú na ich náhradu právo. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 1 ods. 4, § 15, § 63 ods. 1 písm. d), § 63 ods. 2 písm. a), § 74 Zákonníka práce, ust. § 4 tretia veta zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, založil na tom skutkovom základe, že podľa pracovnej zmluvy, uzavretej medzi navrhovateľkou a odporcom 2/ (podpísanej primátorom mesta odporcu 1/) dňa 17.12.2009, navrhovateľka mala dohodnuté vykonávanie druhu práce, a to riaditeľky odporcu 2/, dňom 01.01.2010. Podľa uznesenia č. 555 Mestské zastupiteľstvo v Trenčíne menovalo navrhovateľku do funkcie riaditeľky odporcu 2/ dňom 01.01.2010. Mestské zastupiteľstvo v Trenčíne dňa 07.04.2012 uznesením č. 42 odvolalo navrhovateľku z funkcie riaditeľky odporcu 2/ s účinnosťou od 08.04.2011. V danej súvislosti konštatoval, že tieto skutočnosti medzi účastníkmi neboli sporné, sporné bolo výlučne posúdenie platností dvoch výpovedí, doručených navrhovateľke a to z dôvodu, kto mal konať pri týchto úkonoch a z dôvodu nesplnenia ponukovej povinnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že podľa tvrdenia navrhovateľky jej bol dňa 22.06.2012 doručený list odporcu 2/ zo dňa 05.06.2012 označený ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce", podpísaný Mgr. B. K. ako osobou poverenou vedením odporcu 2/ (ďalej len 1. výpoveď), dôvodom ktorého bolo odvolanie z funkcie riaditeľa odporcu 2/ ako požiadavky v zmysle ust. § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Zároveň odporca 2/ vyhlásil, že nemá možnosť navrhovateľku ďalej zamestnávať a to ani kratší pracovný čas v dohodnutom mieste výkonu práce. Podľa tvrdenia navrhovateľky jej bol dňa 03.08.2012 doručený ďalší list, tento krát od odporcu 1/ zo dňa 16.07.2012 označený ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce", podpísaný Mgr. P. P. ako primátorom mesta Trenčín (ďalej len 2.

výpoved'). K uvedenému súd prvého stupňa skonštatoval, že tento list bol úplne identický s 1. výpoveďou. Ďalej zdôraznil, že výpoveď z pracovného pomeru mal podpísať štatutárny orgán obce - primátor odporcu 1/ alebo zamestnanec obce v mene obce - odporcu 1/. V prípade 1. výpovede nepovažoval túto podmienku za splnenú, pretože výpoveď nebola podpísaná starostom obce - primátorom odporcu 1/ a ani povereným pracovníkom obce - odporcu 1/ v mene odporcu 1/, ale nesprávne v mene odporcu 2/, i keď k dispozícii bolo poverenie od primátora odporcu 1/ zo dňa 30.05.2012 na úkony súvisiace so skončením pracovného pomeru s navrhovateľkou. Na základe uvedeného považoval 1. výpoveď zo dňa 05.06.2012 za neplatnú. Pokiaľ ide o 2. výpoveď, mal za to, že táto bola podpísaná primátorom odporcu 1/ ako zriaďovateľom odporcu 2/ v súlade s príslušnou právnou úpravou, pričom z obsahu výpovede bolo zrejmé, že išlo o skončenie pracovného pomeru vzniknutého na základe pracovnej zmluvy zo dňa 17.12.2009 s odporcom 2/, preto považoval túto za platnú. V nadväznosti na uvedené skúmal splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa podľa ust. § 63 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, keďže navrhovateľka sa domnievala, že odporcu 2/ mal voľné pracovné miesto v inom zariadení na Lavičkovej ulici v Trenčíne a toto bolo poskytnuté p. C.. Z pracovnej zmluvy zo dňa 15.01.2010 s Dodatkami č. 1 a č. 2 zistil, že p. V. C. pracovala ako referent v zariadení na Piaristickej ul. č 42 v Trenčíne a od 01.05.2011 jej pribudla práca sociálnej pracovníčky (počas 4 dní v týždni a 1 deň v týždni ako referent) v zariadení na Lavičkovej ul. č. 10 v Trenčíne počas zastupovania materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky Mgr. C.N., najskôr do 31.12.2012 a po predĺžení do 24.01.2014. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že miesto poskytnuté a zlúčené s doterajšou funkciou p. V. Kubinskej má len dočasný charakter ako zastupovanie počas materskej a rodičovskej dovolenky inej pracovníčky, teda toto miesto nespĺňa zákonné požiadavky na kvalifikované voľné pracovné miesto s prihliadnutím na ustálenú judikatúru, podľa ktorej voľným pracovným miestom, ktoré je zamestnávateľ povinný ponúknuť pracovníkovi pred daním výpovede, nie je miesto uvoľnené iba dočasne. V danej veci teda nezistil žiadny dôvod neplatnosti 2. výpovede, preto návrh navrhovateľky ako nedôvodný v tejto časti zamietol. Zároveň zamietol aj návrh na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru podľa ust. § 79 Zákonníka práce. V čase od doručenia 1. výpovede do doručenia 2. výpovede bola navrhovateľka práceneschopná s tým, že súd prvého stupňa posúdil 2. výpoveď za platnú a podpísanú primátorom odporcu 1/ ako zriaďovateľom odporcu 1/, odporcu 1/ preto nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti voči navrhovateľke, čo spôsobuje nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane. Keďže išlo o sporové konanie, návrh proti odporcovi 1/ z tohto dôvodu zamietol a nepristúpil k jeho zastaveniu v zmysle ust. § 94 ods. 3 O.s.p., pretože dôvodil, že toto ustanovenie sa týka nesporového konania. Z obsahu návrhu na začatie konania pritom považoval za zrejmé, že navrhovateľka označila odporcu 1/ za účastníka konania z dôvodu, že považovala 2. výpoveď za právny úkon odporcu 1/. Podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. súd prvého stupňa nepriznal účastníkom náhradu trov konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote navrhovateľka, ktorá sa domáhala okrem iného jeho zrušenia a vrátenia súdu prvého stupňa na nové konanie a dokazovanie pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu. Vyjadrila nesúhlas s právnym posúdením súdu prvého stupňa, ktorý druhú výpoveď doručenú navrhovateľke dňa 03.08.2012 a podpísanú Mgr. P. P. označil za platnú. Neplatnosť tejto výpovede odôvodňovala tým, že primátor Mgr. P. P. konal ako štatutárny orgán mesta Trenčín a v mene mesta Trenčín prepustil z práce riaditeľku Sociálnych služieb, ktorá mala pracovnoprávny vzťah založený s iným subjektom - odporcom 2/, keďže jej zamestnávateľom sú Sociálne služby mesta Trenčín a vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004 poukázala na skutočnosť, že mesto Trenčín nemá dostatok pasívnej vecnej legitímácie, pretože nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Rovnako zdôraznila, že počas celého súdneho konania vo veci určovacej žaloby na neplatnosť výpovede preukazovala naliehavý právny záujem, čím sa súd prvého stupňa nezaoberal. Nedomáhala sa totiž len určenia neplatnosti výpovede, ale aj navrátenia na miesto riaditeľky Sociálnych služieb mesta Trenčín, nakoľko v dôsledku straty zamestnania prišla o príjmy. Uviedla, že je síce pravdou, že v 2. výpovedi zo dňa 16.07.2012 si zamestnávateľ splnil ponukovú povinnosť, ale tak, že jej oznámil, že pre ňu nemá inú prácu. Mala pritom zistené, že v tom čase bolo voľné pracovné miesto v Zariadení pre seniorov na Lavičkovej ul. v Trenčíne, o ktoré mala záujem aj napriek tomu, že išlo len o zastupovanie počas materskej dovolenky. Rovnako namietala, že v 2. výpovedi ponukovú povinnosť nespĺnil oprávnený subjekt, teda jej zamestnávateľ, ale iba zriaďovateľ jej zamestnávateľa. Odborová organizácia ani jej zástupca podľa ust. § 74 Zákonníka práce vopred neprerokovali so štatutárnym orgánom výpoveď danú zamestnávateľom, čo zákon sankcionuje neplatnosťou výpovede. Ďalej súdu prvého stupňa vytýkala, prečo nebolo riadne vykonané celé dokazovanie, keď jej nebolo umožnené vyjadriť sa k výpovedi právneho zástupcu odporcov 1/ a 2/ počas súdneho konania dňa 04.02.2013, ktorú považuje za kľúčový dôkaz. V dôsledku uvedeného navrhla

vypočúť svedka MUDr. O. a svedkyňu Mgr. C. a preskúmať zápisnicu zo zasadnutia komisie sociálnych vecí a verejného poriadku. Podľa svojho vyjadrenia si je vedomá povinnosti predložiť dôkazy najneskôr do rozhodnutia súdu prvého stupňa, túto si však nemohla splniť z ospravedlniteľných dôvodov, keďže od 07.04.2011 do 31.05.2012, ako aj v čase od 19.10.2012 do 07.03.2013 bola práceneschopná a žiadala o odročenie pojednávania. Zároveň poukázala na to, že na vykonanie dôkazov dala plnomocenstvo advokátke JUDr. Bártkovej, ktorá jej však toto vypovedala a odmietla ju zastupovať v súdnom konaní. Následne ochorela na ďalšie diagnózy psychiatrického charakteru, brala lieky a trpela depresiami, v dôsledku čoho nebola schopná rozpoznať dôležitosť dokazovania, čo môže doložiť aj lekárskymi správami a nálezmi. Zdôraznila, že na zasadnutí komisie sociálnych vecí dňa 05. apríla 2011 povedal MUDr. O., že sú na ňu sťažnosti a že by ju bolo potrebné odvolať a funkcie riaditeľky Sociálnych služieb mesta Trenčín, o čom sa však nehlasovalo, pritom tieto výroky zapríčinili jej výpoveď zo strany zamestnávateľa. Na zasadnutí mestského zastupiteľstva dňa 07.04.2011 bolo klamlivo uvedené, že komisia sociálnych vecí odsúhlasila odvolanie riaditeľky, v nadväznosti na čo zastupiteľstvo v domnienke, že navrhovateľka bola komisiou odvolaná, odhlasovalo zrušenie jej menovacieho dekrétu do funkcie riaditeľky. Postup komisie tak podľa jej názoru nebol v súlade so štatútom ani zákonom o rozpočtových organizáciách. Mala za to, že na zasadnutí komisie zo dňa 05. apríla 2011 nebolo prijaté uznesenie o jej odvolaní z funkcie riaditeľky, nakoľko sa o tom nehlasovalo, iba to tam jeden člen komisie - jej predseda, MUDr. O., navrhol. Ďalej za vadu, ktorou bolo postihnuté konanie pred súdom prvého stupňa, označila nesprávne zistenie skutkového stavu v otázke voľných miest zamestnancov a ponukovej povinnosti, pretože zamestnávateľ predložil organizačnú štruktúru odporcu 2/ nie k dátumu jej odvolania z pozície riaditeľky, ale so stavom k dátumu pôsobenia Mgr. O. ako novú riaditeľku. Okrem uvedeného súd prvého stupňa neporovnal pracovnú náplň p. C., keďže bola prijatá najskôr ako registratúrna pracovníčka ešte počas trvania funkcie navrhovateľky, pričom po jej odvolaní bolo voľné miesto sociálnej pracovníčky v Zariadení pre seniorov na Lavičkovej ulici v Trenčíne ešte zhruba 2 mesiace. Ďalej namietala, že súd prvého stupňa neskúmal, k akým zmenám mohlo dôjsť v jej zdravotnom stave s prihliadnutím na dlhodobu pretrvávajúcu práceneschopnosť pred tým, než vyniesol svoj verdikt. Vychádzajúc z uvedeného mala za to, že jej týmto postupom bola odňatá možnosť konať pred súdom a uplatňovať účastnícke procesné práva, a to napriek objektívnemu dôvodu spočívajúcemu v prechodnom duševnom stave a výskytu duševnej poruchy. Mala za to, že takáto nemoc duševného charakteru je v zmysle ust. § 101 O.s.p. dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Osobnú prítomnosť účastníka konania považovala za právo, ktoré tento využiť nemusí a môže ho nahradiť napr. písomným vyjadrením, resp. iba účasťou splnomocnenca, toto právo mu ale nemožno odňať. Svoju neúčasť ospravedlnila a požiadala o odročenie pojednávania, keďže sa pojednávania chcela zúčastniť a nie svoju účasť nahradiť iným spôsobom, čomu však súd prvého stupňa nevyhovel a konal v jej neprítomnosti, čím jej odňal právo na spravodlivý proces, garantované Ústavou SR. Nevyhovenie žiadosti o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov považovala za neprípustný zásah do základného práva účastníka konania osobne sa zúčastniť pojednávania, zároveň tým podľa jej názoru došlo k porušeniu základnej zásady rovnosti účastníkov na súde, keď jedna strana predložila svoje dôkazy a druhej strane to nebolo umožnené.

K odvolaniu navrhovateľky sa prostredníctvom svojho spoločného právneho zástupcu vyjadrili odporcovia 1/ a 2/, ktorí navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť a zaviazat' navrhovateľku povinnosťou zaplatiť im náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 81,46 Eur s DPH. Úvodom poukázali na zmatečnosť podaného odvolania v časti určenia jeho rozsahu, nakoľko navrhovateľka najskôr uvádza, že napáda len druhý a tretí výrok rozsudku súdu prvého stupňa, v závere odvolania však žiada zrušiť celý rozsudok. Spochybnenie pasívnej vecnej legitímácie odporcu 1/ navrhovateľkou v súvislosti akú uviedla považovali s poukázaním na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, sp. zn. III. ÚS 517/2011 - 9 za právne nelogické. Pokiaľ však bolo úmyslom navrhovateľky spochybniť aktívnu legitímáciu odporcu 1/ na podanie výpovede navrhovateľke, stotožnili sa so závermi súdu prvého stupňa, v zmysle ktorých nakoľko bol zamestnávateľom navrhovateľky odporca 2/, bol štatutárny orgán obce v súlade s ust. § 4 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme oprávnený na podanie výpovede. Za správne považovali aj závery súdu prvého stupňa ohľadom ponukovej povinnosti, keďže zamestnávateľ nemal v čase dania výpovede pre navrhovateľku žiadne voľné pracovné miesto zodpovedajúce jej kvalifikácii, pričom navrhovateľka v konaní nepreukázala opak. Ďalej poukázali na to, že v čase doručenia výpovede navrhovateľke zo dňa 19.07.2012, t.j. ku dňu 03.08.2012, nebolo v súlade so Zákonníkom práce účinným k tomuto dňu podmienkou platnosti výpovede jej prerokovanie so zástupcami zamestnancov. Považovali za nevyhnutné zdôrazniť, že súd prvého stupňa poučil účastníkov konania v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a zastávali názor, že žiadna z podmienok uvedených v ust. § 205a O.s.p. nebola v danom prípade splnená, a tak skutočnosti a nové dôkazy navrhnuté navrhovateľkou

v odvolaní nemôžu byť odvolacím dôvodom v tejto veci. V súvislosti s konštatovaným odňatím možnosti navrhovateľky konať pre súdom uviedli, že navrhovateľka síce požiadala o odročenie pojednávania, avšak dôvod pre takýto postup nepreukázala, nakoľko súdu prvého stupňa nepredložila žiadne dôkazy o svojej pracovnej zaneprázdnenosti a teda hodnoverným spôsobom neosvedčila skutočnosť tvrdenú v žiadosti o odročenie pojednávania. Aj s prihliadnutím na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.10.2010, sp. zn. 5 Cdo 168/2010 konštatovali, že pokiaľ súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti navrhovateľky o odročenie pojednávania a vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti, neporušil tým ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a neodňal navrhovateľke možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je čiastočne dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné v napadnutej časti podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Ustanovenie druhej vety citovaného zákonného ustanovenia bolo v Občianskom súdnom poriadku novelizované zákonom č. 519/1991 Zb., čím došlo k posilneniu zásady ústnosti, ako aj zásady prejednávanej v záujme dosiahnutia účelu sporového občianskeho súdneho konania. Vyššie uvedená zmena ust. § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p. vychádzala z článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého každý má v súdnom konaní právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Táto zásada je zakotvená zároveň aj v Ústave Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 2 v identickom znení. Zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom tak predstavuje neodňateľné právo každého účastníka konania, a to v každom štádiu sporového procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon v ust. § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p. určuje len jednu výnimku z toho práva účastníka, za ktorej sa môže vec prejednať i v jeho neprítomnosti - t. j. ak riadne predvolaný účastník sa na pojednávanie nedostavil a nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 66/94 zo dňa 31. augusta 1994, R 31/1995).

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vytýčil prvé pojednávanie vo veci na deň 23.01.2013, ktoré bolo odročené na základe žiadosti navrhovateľky z dôvodu kolízie termínov jej právneho zástupcu na iný termín - 04.02.2013. Pojednávania sa v uvedený deň zúčastnila navrhovateľka osobne, ako aj jej právny zástupca. Druhé pojednávanie bolo vytýčené na deň 27.03.2013, pričom navrhovateľka požiadala o odročenie aj tohto pojednávania, a to z dôvodu zhoršenia svojho zdravotného stavu, ktoré zdokladovala lekárskymi správami, pričom súd prvého stupňa tejto žiadosti vyhovel a pojednávanie odročil na deň 13.05.2013. Dňa 03.05.2013 došlo k ukončeniu právneho zastúpenia navrhovateľky a dňa 09.05.2013 bola súdu prvého stupňa doručená ďalšia žiadosť navrhovateľky o odročenie pojednávania z dôvodu zlého zdravotného stavu, v súvislosti s čím navrhovateľka zdôraznila, že vyslovene nesúhlasí s pojednávaním v jej neprítomnosti. K tejto žiadosti priložila fotokópiu lekárskej správy vystavenej MUDr. M. M. dňa 02.04.2013, z ktorej vyplýva, že účasť navrhovateľky na súdnych pojednávaniach a iných úradných záležitostiach nie je z dôvodu rizika chronifikácie jej súčasného nepriaznivého zdravotného stavu vhodná. Túto žiadosť však súd prvého stupňa podľa všetkého považoval za irelevantnú, hoci k tejto otázke nezaujal žiadne jednoznačné stanovisko, a následne na (v poradí druhom) pojednávaní dňa 13.05.2013 konal v neprítomnosti navrhovateľky a vo veci i vyniesol rozsudok.

Tento postup súdu prvého stupňa nemožno označiť za správny, nakoľko v danom prípade možno vyhodnotenie splnenia zákonných predpokladov na vykonanie pojednávania v neprítomnosti účastníka konania v zmysle ust. § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p. považovať z jeho strany prinajmenšom za predčasné. Lekárska správa, ktorú predložila navrhovateľka v prílohe žiadosti o odročenie pojednávania vytýčeného na deň 13.05.2013, síce bola v čase doručenia súdu prvého stupňa už viac ako mesiac stará a z uvedeného dôvodu by sa mohlo zdať, že neaktuálna, z jej obsahu, ako aj v priebehu konania dokladovaných zdravotných problémov navrhovateľky prostredníctvom lekárskeho správ zo dňa 07.02.2013 (č.l. 74) a 14.03.2013 (č.l. 75), však malo súdu prvého stupňa byť zrejmé, že nepriaznivý zdravotný stav navrhovateľky nie je krátkodobého (prechodného) charakteru, keď nespĺňa

znaky časovo ohraničenej práceneschopnosti vo zvyčajnom rozsahu. Jej ošetrujúca lekárka k otázke účasti navrhovateľky na súdnych pojednávaniach v lekárskej správe zo dňa 02.04.2013 zaujala jasné stanovisko, keď účasť navrhovateľky na pojednávaniach pre riziko chronifikácie súčasného stavu vyslovene neodporučila. Povinnosťou súdu prvého stupňa pri zohľadnení týchto skutočností bolo preto prinajmenšom vyzvať navrhovateľku, aby naďalej trvajúcu existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania preukázala (napr. aktuálnejšou lekárskou správou).

V danom prípade navrhovateľka neprítomnosť na pojednávaní odôvodnila svojou chorobou a požiadala z tohto dôvodu o odročenie pojednávania. Aj keď dôvod uvedený účastníkom posudzuje vždy súd, a to v súvislosti s ďalšími právne a skutkovo významnými skutočnosťami, a môže dospieť aj k záveru, že dôvod v žiadosti o odročenie pojednávania dôležitý nie je, duševnú chorobu účastníka preukázanú lekárskou správou, hoci aj viac ako mesiac starou, s potvrdením ošetrujúceho lekára o tom, že jeho účasť na súdnych pojednávaniach nie je vhodná, súčasne berúc v úvahy predchádzajúce dokladovanie zdravotných problémov navrhovateľky v priebehu konania, odvolací súd za takýto dôležitý dôvod považuje. Ak za tohto stavu súd prvého stupňa vykonal pojednávanie v neprítomnosti navrhovateľky a vyniesol rozsudok vo veci samej, tento jeho postup bol v rozpore s ust. § 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.. Takýmto postupom bola navrhovateľke v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko jej nebolo umožnené uplatniť konkrétne procesné práva, ktoré jej občiansky súdny poriadok priznáva a z ktorých bola postupom súdu prvého stupňa vylúčená, hoci vyslovene tvrdila, že na ich uplatnení trvá.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľky, v zmysle ktorej jej nebolo postupom súdu prvého stupňa v rámci dokazovania na pojednávaní dňa 04.02.2013 umožnené vyjadriť sa k výpovedi právneho zástupcu odporcov 1/ a 2/, túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Zo zápisnice z predmetného pojednávania, ktorého sa navrhovateľka spolu so svojim právnym zástupcom osobne zúčastnila, totiž vyplýva, že po výpovedi právneho zástupcu odporcov 1/ a 2/ bola právnenému zástupcovi navrhovateľky poskytnutá možnosť vyjadriť sa, ktorú aj využil a v rámci svojho prednesu navrhol súdu prvého stupňa vyžiadať od odporcu "všetky predpoklady ohľadne p. Kubinskej, pracovnú zmluvu, prípadne dodatky pracovných zmlúv, ako aj pracovnú náplň." Preto nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že súd prvého stupňa svojím postupom v konaní porušil zásadu rovnosti zbraní tým, že navrhovateľke neposkytol možnosťou vyjadriť sa k danému dôkazu, keď túto možnosť riadne využil jeho právny zástupca, a to na základe riadneho plnomocenstva zo dňa 10.10.2012.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, keď odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa ako odvolací dôvod bez ďalšieho vedie ku kasačnému rozhodnutiu, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) a vrátil vec súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 221 ods. 2 O.s.p. na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je súd prvého stupňa v zmysle ust. § 226 O.s.p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude konať vo veci v súlade s ust. § 114 a nasl. O.s.p., pri pretrvávajúcej nemožnosti zúčastniť sa pojednávania na strane navrhovateľky zväziť možnosť aplikácie ust. § 109 ods. 2 písm. a) O.s.p..

Rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 22.06.2012 je neplatná a v časti, v ktorej bol návrh o povinnosti odporcu 2/ zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy vylúčený na samostatné konanie, odvolaním napadnuté nebolo a preto v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa s prihliadnutím na ust. § 224 ods. 3 O.s.p. aj o trovách odvolacieho konania.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.